

Î N C H E I E R E

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Monvica”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Monvica” cu privire la încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Catol Lux”, casată hotărârea Judecătoria Strășeni (sediul central) din 19 iulie 2017 și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 23 martie 2017, SRL „Catol Lux” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Monvica” cu privire la încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 20 din 25 martie 2015, SRL „Catol Lux” a furnizat către SRL „Monvica” mărfuri în valoare de 23 609 lei.

A comunicat că SRL „Catol Lux” a emis facturile fiscale, care au fost semnate în modul corespunzător și pe care au fost aplicate pentru conformitate amprenta ștampilei.

În acest context, reclamanta a menționat că factura reprezintă un document contabil primar, care în conformitate cu art. 3 alin. (1) a Legii contabilității, reprezintă confirmarea documentară și care justifică efectuarea operațiunii economice, acordă dreptul de a o efectua sau certifica producerea unui eveniment.

A mai susținut că la moment, suma neachitată de către SRL „Monvica” pentru marfa livrată de către SRL „Catol Lux” constituie suma de 23 609 lei.

Actul de verificare a conturilor din 13 martie 2017 și facturile fiscale confirmă faptul existenței datoriei în valoare de 23 609 lei.

A afirmat că în adresa SRL „Monvica” a fost expediată reclamația, și a fost informată că în caz de neachitare SRL „Catol Lux” va înainta o cerere de chemare în judecată prin care va solicita încasarea forțată a sumei debitoare, precum și a altor sume aferente.

Având în vedere faptul că, până la moment SRL „Monvica” nu a achitat datoria în sumă de 23 609 lei, iar potrivit pct. 7.1 al contractului, în cazul neachitării în termen a plăților, clientul va suporta și plata penalităților în mărime de 1% pentru fiecare zi de întârziere, reclamanta a solicitat încasarea de la SRL „Monvica” a datoriei în sumă de 2 3609 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 13 672,50 lei, a penalității în sumă de 5 109,62 lei formată pe perioada 22 septembrie 2016 – 20 martie 2017 și a cheltuielilor de judecată pentru achitarea taxei de stat în sumă de 1 271,73 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Strășeni (sediul central) din 19 iulie 2017 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată și s-a încasat de la SRL „Catol Lux” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 1 271,73 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 a fost admis apelul declarat de SRL „Catol Lux”, casată hotărârea Judecătoria Strășeni (sediul central) din 19 iulie 2017 și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii. S-a încasat din contul SRL „Monvica” în beneficiul SRL „Catol Lux” datoria în sumă de 13 609 lei, dobânda de întârziere în sumă de 13 672, 51 lei, penalitatea în sumă de 5 109,62 lei și cheltuielile de judecată pentru achitarea taxei de stat în sumă de 953,79 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. art. 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 572 alin. (2) Cod civil.

A constatat că din conținutul actului de verificare întocmit, se atestă faptul că, de către SRL „Monvica” la data de 9 octombrie 2015 a fost făcută comanda de mărfuri nr. JV4628889 în sumă de 69 000 lei și la data de 7 decembrie 2015 comanda de mărfuri cu nr. JV4628576 în sumă de 315 lei, din care reiese că SRL „Monvica” avea datoria în sumă totală de 69 315 lei, iar datoria finală constituie suma de 23 609 lei.

Totodată, instanța de apel a relevat faptul că SRL „Catol Lux” la 14 noiembrie 2016 a expediat în adresa SRL „Monvica” pretenție, prin care a solicitat stingerea datoriei, în termen de 5 zile de la data recepționării, iar la 23 noiembrie 2016 SRL „Monvica” a recepționat pretenția înaintată, însă în termenul stabilit nu a achitat datoria acumulată.

Astfel, a considerat întemeiată cerința SRL „Catol Lux” de încasare a datoriei în mărime de 23 609 lei, în cazul în care la data adresării în instanță cu acțiune, 23 martie 2017, această datorie nu era achitată.

A mai constatat că în timpul examinării cauzei debitorul a achitat suma de 10 000 lei.

În drept, având în vedere dovedirea de către SRL „Catol Lux” a datoriei SRL „Monvica” conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 20 din 25 martie 2015, instanța de apel a ajuns la concluzia de a admite cerința cu privire la încasarea datoriei în mărime de 13 609 lei și pe cale de consecință a încasa din contul SRL „Monvica” în beneficiul SRL „Catol Lux” a datoriei în mărime de 13609 lei.

Prin urmare, a respins concluziile instanței de fond precum că SRL „Catol Lux” nu a probat suma de 24 606 lei indicată ca debit inițial în actul de verificare dintre SRL „Catol Lux” și SRL ”Monvica” pentru perioada de 1 septembrie 2015 – 13 martie 2017, or a constatat cu certitudine că între părți au fost mai multe livrări de

marfă, iar datoria solicitată s-a format în urma livrării mărfii potrivit facturii fiscale JV4628889 din 9 octombrie 2015, anexată la materialele cauzei, datorie care nu a fost stinsă integral.

Instanța de apel a respins și poziția instanței de fond în ceea ce privește că creditorul nu a prezentat probe întru confirmarea cerinței de solicitare de la debitorul SRL „Monvica” a sumei de 23 609 lei, or atât din contractul de vânzare-cumpărare nr. 20 din 25 martie 2015, cât și din facturile fiscale și actul de verificare a întreprinderilor, rezultă cu certitudine existența datoriei solicitate de către apelant.

A menționat că potrivit art. 619 Cod civil, obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus. În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

Instanța de apel a mai reținut că dobânda de întârziere urmează a fi încasată de la data punerii debitorului în întârziere. Punerea debitorului în întârziere constă într-o manifestare de voință din partea creditorului prin care el pretinde executarea obligației unui debitor care tergiversează o executare ce mai este posibilă. Procedura punerii în întârziere nu este reglementată în mod special, de aceea poate rezulta din orice act, notificare, telegramă. Aceasta urmează a fi confirmată prin avizul de recepție din partea debitorului.

Astfel, potrivit celor indicate supra, instanța de apel a considerat necesar de a încasa de la SRL „Monvica” dobânda de întârziere în mărime de 13 672,50 lei, pentru perioada 11 septembrie 2016 – 20 martie 2017.

În acest context, instanța de apel a reiterat că potrivit pct. 7.1 al contractului încheiat între părți, în cazul neachitării în termen a plăților, clientul va suporta și plata penalităților în mărime de 1% pentru fiecare zi de întârziere.

Respectiv, a conchis că SRL „Monvica” urmează să achite penalitatea în sumă de 5 109,62 lei, formată pe perioada 22 septembrie 2016 – 20 martie 2017.

La 22 noiembrie 2017 SRL „Monvica” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei contestate cu menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului a indicat că SRL „Monvica” nu a fost legal citată la examinarea cauzei în instanța de apel și abia la 20 octombrie 2017 a făcut cunoștință cu materialele dosarului.

A susținut că nu cunoaște cine a semnat avizul de recepție anexat la materialele cauzei.

A mai afirmat că i s-a încălcat dreptul de acces la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, recursul declarat la data de 22 noiembrie 2017 împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, se consideră a fi depus în termen.

Prin referința depusă la 15 ianuarie 2017, SRL „Catol Lux” a solicitat declararea recursului depus de SRL „Monvica”, ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către SRL „Monvica”, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Sub acest aspect, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, apreciază critic susținerile recurente cu referire la faptul că SRL „Monvica” în instanța de apel nu a fost citată legal despre data și ora ședinței de judecată. Or, materialele cauzei atestă cu certitudine că instanța de apel prin citația din 18 septembrie 2017 a expediat în adresa SRL „Monvica” copia cererii de apel și a comunicat că ședința de judecată este numită pentru 11 octombrie 2017, orele 14:00 (f. d. 104), aceasta fiind recepționată de către SRL „Monvica” la 25 septembrie 2017, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f. d. 108).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Monvica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele

de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către SRL „Monvica”.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Monvica”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva